

Szerencsi Éva

Budapest, 1952. május 5. – Budapest, 2004. szeptember 6.

MOÓR MARIANNA

Évi utolsó éveiben találkoztunk igazán. Nagyon szerettem az ő Abigél alakítását, azt gondoltam, hogy ezután majd szétszedi a tévé meg a film, elhalmozzák szerepekkel. Egy ilyen édes arcot, ennyire kedves tehetséget, aki egész lényében filmre termett.

Évinél úgy tűnt, hogy itt meg fog indulni egy fényes pálya, ez a tüneményes színésznő kifutja magát és már fiatalon jó sora lesz a szakmában. Aztán a legnagyobb megdöbbenésemre alig-alig játszott valamiben az Abigél után. Máig felfoghatatlan számomra, hogy hogyan zajlanak ezek a „választások” /nem „választások” a filmeseknél.

Később sokat rádióztunk együtt és ott összebarátkoztunk. A személyes kapcsolatunk kezdetén negyven éves lehetett, addigra távolságtartóvá vált. Az tűnt fel, hogy Évi nem csacsog, nem cseveg. Elkülönült. Nem kezdeményezett. Ha valaki szólt hozzá, kérdezett, akkor beszélgetett, de magától soha.

Talán emiatt fogott meg Évi lénye.

Egyszer mondtam neki, hogy milyen szép a hajad, mire ő, ez paróka. Akkor, ott tudtam meg, hogy beteg. Volt benne valami állandó szomorúság, egy kissé tuskés burok, amit talán velem beszélgetve levetett magáról.

Hirtelen megnyílt. Mindenféléről beszélgettünk, el is hívott magukhoz. Volt egy kis nyaralójuk, itt valahol a hegyek között, Pest környékén. Kemencében sütött mindenfélét és annyira jókedvű volt, úgy örült, hogy vendégül láthat minket a férjemmel. Úgy éreztem, ez most egy rendkívül szép nap, jó dolog az életében, de akkor már súlyos beteg volt.

„(...) azt gondoltam, hogy majd szétszedi a tévé meg a film, elhalmozzák szerepekkel. Egy ilyen édes arcot, ennyire kedves tehetséget, aki egész lényében filmre termett.”

Aztán még összefutottunk néhány-szor a Rádióban, már ritkábban volt közös műsorunk, és egyszer csak jött a hír, hogy meghalt. Borzasztó mélyen érintett. A temetése szép, méltóságteljes volt. Ősz volt, sütött a nap a Fiumei úton, körben virágok. Egy verset mondott, nagyon szépen. A Rádióból hozzák a felvételt, ott szavallhatta ezt a verset, de úgy, mintha már akkor arra készült volna, hogy „majd ezt mondom el a temetésemen”. Bár lehet, hogy ezt már csak utólag magyarázom bele. Azóta is borzasztó hiányérzetem van, amiért nem volt több időnk, hogy egy kicsit még bensőségebbé válhasson ez az utolsó évekre kialakult barátság kettőnk között.

Gondolom, Évi is sokat gyötrődhetett, hogy miért csak dög a pályája, miért nem halmozták el szerepekkel. Nem kapott díjakat, pedig megérdemelt volna legalább egyet már az Abigélért is. Sok tehetséges színész van, akiket nem ismernek el. Évát is ez bánthatta. A lelki harmónia hiánya betegségekben is előjöhethet. Mondják, hogy ha a feszültség, az elégedetlenség állandósul, akkor az előbb-utóbb valamilyen betegség formájában előjön – nehéz ezen a pályán megmaradni épen.

Nagy úrt hagyott maga után. Azóta is sokat gondolkodom rá. Fáj, hogy kettőnk barátságára csak ilyen rövid idő jutott, hogy ilyen fiatalon elment.

Szerencsi Éva